

kans om haar te voldoen. Eindelijk besloot zij haar zuster te vragen om haar het geld te leenen. Hein pruttelde op nieuw: „Als je daar eemaal mee begon, was 't mis, dan moest je het eene gat met het andere stoppen, hij wou niet leenen. Hij zou nu eens met zijn schoonmoeder spreken. Matje, die in die jaren reeds veel van haar fierheid en haar kracht had verloren, gaf toe.

„Waarom vraag je het niet zelf aan vader, kind?” vroeg juffrouw Zegers toen zij op een avond bij hen was en Hein, na veel omwegen, met zijn verzoek voor den dag kwam.

„Denkt u dat hij het dan eerder doen zal?” vroeg Matje met neergeslagen oogen.

„Ja zeker”, zei moeder, ten volle overtuigd. Ondanks haar weinige doorzicht kende zij haar tiran genoeg om als bij intuïtie te voelen dat het een groote voldoening voor hem zou zijn om dien zwijgenden, onuitgesproken trots gebroken te zien en haar dochter wist wel dat ze gelijk had.

„Nu wat wou je?” vroeg Zegers een paar dagen later, toen Matje voor hem stond, bleek en kampende met een lichten aanval van benauwdheid. »Moeder heeft gezeid dat je me eens spreken wou.”

Zij waren op het kantoortje. Hij zat op een hoog stoeltje in zijn werkkiel met klompen aan, een kalotje op het borstelige, grijze haar, de doordringende, blauwe oogen scherp op Matje gevestigd.

„U kunt misschien wel raden, vader, waarom ik hier kom?”

„Volstrekt niet.”

Zij las in de uitdrukking van het breede, roode gezicht zoo duidelijk het tegendeel. Maar zij begreep wel dat hij haar niets zou sparen en dus begon zij haar verhaal, een alledaagsch, eentonig verhaal van ziekte, sukkelen en ellende, waarin hij haar plotseling in de rede viel met de korte vraag:

„Mot je geld hebben?”

Zij knikte, 't kostte haar zooveel moeite om te spreken.

„Dan ben je aan 't verkeerde adres.”

Matje antwoordde niet. Langzaam keerde zij zich om en ging naar de deur, bijna met een gewaarwording van voldoening dat 't zoo gauw was afgelopen. Zij had nu gedaan wat zij kon en Hein zou haar een tweeden keer niet kunnen dwingen. Maar toen dacht ze aan zijn teleurstelling, aan zijn bittere woorden, zijn verwijten misschien, zij dacht aan haar kind en zij dwong zich op nieuw tot spreken.

„Zou u ons voor dezen éénen keer niet willen helpen, vader? Als 't moet zal ik natuurlijk wel rente betalen.”

Zegers had haar een oogenblik met een gemengd gevoel van nieuwsgierigheid en spijt gade geslagen. Nieuwsgierigheid of zij wezenlijk geen nieuwe poging zou wagen, spijt dat zij zoo spoedig in zijn weigering berustte. Nu zij op nieuw voor hem stond, beurtelings bleek en rood, kampend tegen tranen van trots en schaamte, kwam er een eigenaardige glans in zijn lichte oogen.

„Daar heb je nu 't gevolg van die bedelhuwelijken. Dat trouwt en schopt zwakke, ziekelijke kinderen in de wereld en dan mot de familie maar opdokken voor de gevolgen van die dwaasheid. Hoeveel mot je hebben?”